Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►B

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2001/80/EG

av den 23 oktober 2001

om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar

(EGT L 309, 27.11.2001, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►M1	Rådets direktiv 2006/105/EG av den 20 november 2006	L 363	368	20.12.2006
►M2	Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG av den 23 april 2009	L 140	114	5.6.2009

Ändrad genom:

►A1	Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen	L 236	33	23.9.2003

Rättad genom:

►C1 Rättelse, EGT L 319, 23.11.2002, s. 30 (2001/80/EG)

▼B

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2001/80/EG

av den 23 oktober 2001

om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 175.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([2]),

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ([3]), mot bakgrund av det gemensamma utkast som godkändes av förlikningskommittén den 2 augusti 2001, och

av följande skäl:

1. Rådets direktiv 88/609/EEG av den 24 november 1988 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar ([4]) har bidragit till minskningen och begränsningen av utsläpp till luften från stora förbränningsanläggningar. Det bör omarbetas för klarhetens skull.

2. I femte miljöhandlingsprogrammet ([5]) fastställs målen att de kritiska belastningarna och nivåerna av vissa försurande föroreningar som svaveldioxid (SO_2) och kväveoxider (NO_x) aldrig någonsin skall överskridas och att, med avseende på luftkvaliteten, alla människor effektivt skall skyddas mot kända hälsorisker som uppkommer genom luftförorening.

3. Samtliga medlemsstater har undertecknat Göteborgsprotokollet av den 1 december 1999 till Förenta nationernas ekonomiska kommissions för Europa (FN/ECE) konvention om långväga gränsöverskridande luftföroreningar för minskning av försurning, eutrofiering och marknära ozon från år 1979, vilken bl.a. omfattar åtaganden att minska utsläppen av svaveldioxid och kväveoxider.

4. Kommissionen har offentliggjort ett meddelande om en gemensam strategi för att bekämpa försurning, där en översyn av direktiv 88/609/EEG anges vara en del av denna strategi med det långsiktiga målet att minska utsläppen av svaveldioxid och kväveoxider tillräckligt mycket för att få ned nivåerna för nedfall och koncentrationer under de kritiska belastningarna och nivåerna.

5. I enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget kan målet att minska de försurande utsläppen från stora förbränningsanläggningar inte uppnås i tillräckligt hög grad av medlemssta-

([1]) EGT C 300, 29.9.1998, s. 6 och EGT C 212 E, 25.7.2000, s. 36.
([2]) EGT C 101, 12.4.1999, s. 55.
([3]) Europaparlamentets yttrande av den 14 april 1999 (EGT C 219, 30.7.1999, s. 175), rådets gemensamma ståndpunkt av den 9 november 2000 (EGT C 375, 28.12.2000, s. 12) och Europaparlamentets beslut av den 14 mars 2001 (ännu ej offentliggjort i EGT). Europaparlamentets beslut av den 20 september 2001 och rådets beslut av den 27 september 2001.
([4]) EGT L 336, 7.12.1988, s. 1. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 94/66/EG (EGT L 337, 24.12.1994, s. 83).
([5]) EGT C 138, 17.5.1993, s. 1.

▼B

terna var för sig och insatser som inte samordnas ger ingen garanti för att det eftersträvade målet uppnås. Med tanke på behovet av att minska de försurande utsläppen i hela gemenskapen är det effektivare att vidta åtgärder på gemenskapsnivå.

6. Befintliga stora förbränningsanläggningar bidrar väsentligt till utsläpp av svaveldioxid och kväveoxider i gemenskapen och det är nödvändigt att minska dessa utsläpp. Det är därför nödvändigt att anpassa metoden i förhållande till de olika egenskaper som sektorn för stora förbränningsanläggningar uppvisar i medlemsstaterna.

7. I rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar ([1]) fastställs en samordnad metod för att förebygga och begränsa föroreningar, som tar hänsyn till alla aspekter av en anläggnings miljöprestanda som en helhet. Förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på mer än 50 MW omfattas av det direktivet. I enlighet med artikel 15.3 i det direktivet skall kommissionen vart tredje år på grundval av uppgifter som lämnas av medlemsstaterna offentliggöra en förteckning över huvudsakliga utsläpp och källorna till dessa. I enlighet med artikel 18 i samma direktiv skall rådet på förslag av kommissionen, i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i fördraget, fastställa utsläppsgränsvärden för de utsläpp för vilka behovet av insatser på gemenskapsnivå har fastställts, särskilt på grundval av det informationsutbyte som avses i artikel 16 i det direktivet.

8. Att de utsläppsgränsvärden som fastställs i detta direktiv ej överskrids, bör betraktas som ett nödvändigt men inte tillräckligt villkor för att kraven i direktiv 96/61/EG om användning av bästa tillgängliga teknik skall anses vara uppfyllda. Efterlevnaden av det direktivet kan innebära strängare utsläppsgränsvärden, utsläppsgränsvärden för andra ämnen och andra medier samt andra ändamålsenliga villkor.

9. Industrin har under en 15-årsperiod förvärvat erfarenhet av att införa teknik för att minska förorenande utsläpp från stora förbränningsanläggningar.

10. I protokollet om tungmetaller till FN/ECE-konventionen om långväga gränsöverskridande luftföroreningar rekommenderas det att det vidtas åtgärder för att minska den mängd tungmetaller som vissa anläggningar släpper ut. Det är känt att fördelarna med att minska utsläpp av stoft genom stoftrenande utrustning kommer att leda till positiva effekter när det gäller att minska utsläppen av partikelbundna tungmetaller.

11. Anläggningar som producerar el utgör en betydande andel av de stora förbränningsanläggningarna.

12. Europaparlamentets och rådets direktiv 96/92/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el ([2]) är avsett att bl.a. leda till att ny produktionskapacitet fördelas mellan sektorns nya aktörer.

13. Gemenskapen har förbundit sig att minska koldioxidutsläppen. Kraftvärmeproduktion erbjuder, när detta är möjligt, ett utmärkt tillfälle att väsentligt förbättra den sammanlagda bränsleeffektiviteten.

14. Användningen av naturgas för produktion av el ökar redan betydligt och denna ökning kommer sannolikt att fortsätta, särskilt genom användning av gasturbiner.

15. Mot bakgrund av den ökade energiproduktionen från biomassa är det berättigat att införa särskilda normer för detta bränsle.

([1]) EGT L 257, 10.10.1996, s. 26.
([2]) EGT L 27, 30.1.1997, s. 20.

▼B

16. I rådets resolution av den 24 februari 1997 om en gemenskapsstrategi för avfallshantering ([1]) betonas behovet av att främja avfallsåtervinning och att lämpliga utsläppsnormer skall gälla vid driften av avfallsförbränningsanläggningar för att en hög miljöskyddsnivå skall garanteras.

17. Industrin har vunnit erfarenhet om teknik och utrustning för att mäta de viktigaste föroreningarna från stora förbränningsanläggningar. Europeiska standardiseringskommittén (CEN) har åtagit sig att utarbeta en ram som säkerställer att mätresultaten inom gemenskapen är jämförbara och som garanterar att sådana mätningar håller en hög kvalitet.

18. Kunskaperna om utsläppen av de viktigaste föroreningarna från stora förbränningsanläggningar behöver förbättras. För att sådan information skall vara verkligt representativ för anläggningens föroreningsgrad bör den också omfatta uppgifter om anläggningens energiförbrukning.

19. Detta direktiv påverkar inte tidsfristerna för medlemsstaternas överföring och genomförande av direktiv 88/609/EEG.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Detta direktiv gäller förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på 50 MW och däröver, oavsett vilket bränsle som används (fast, flytande eller gasformigt).

Artikel 2

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. *utsläpp*: utsläpp till luft av ämnen från förbränningsanläggningar.

2. *rökgaser*: gasformiga utsläpp som innehåller fasta, flytande eller gasformiga ämnen. Det volumetriska gasflödet skall uttryckas i kubikmeter per timme vid standardtemperatur (273 K) och standardtryck (101,3 kPa) efter korrigering för innehållet av vattenånga, i det följande angivet som (Nm^3/h).

3. *utsläppsgränsvärde*: den mängd av ett ämne i rökgaserna från en förbränningsanläggning som under en bestämd tidsperiod får släppas ut till luften. Värdet skall anges som massan i förhållande till volymen rökgas uttryckt i mg/Nm^3 under antagande av ett syreinnehåll i rökgasen på 3 volymprocent för flytande eller gasformiga bränslen och 6 volymprocent för fasta bränslen samt 15 volymprocent för gasturbiner.

4. *avsvavlingsgrad*: förhållandet mellan mängden svavel som inte släpps ut till luften vid förbränningsanläggningen under en bestämd tidsperiod och den svavelmängd i bränslet som tillförs förbränningsanläggningen och förbrukas under samma tidsperiod.

5. *driftsansvarig*: en fysisk eller juridisk person som driver förbränningsanläggningen eller som har, eller har tilldelats, rätten att fatta avgörande ekonomiska beslut avseende denna.

6. *bränsle*: varje fast, flytande eller gasformigt brännbart material som används för att driva förbränningsanläggningen, med undantag för sådant avfall som omfattas av rådets direktiv 89/369/EEG av den 8

([1]) EGT C 76, 11.3.1997, s. 1.

▼B

juni 1989 om förhindrande av luftförorening från nya kommunala avfallsförbränningsanläggningar ([1]), rådets direktiv 89/429/EEG av den 21 juni 1989 om minskning av luftförorening från befintliga kommunala avfallsförbränningsanläggningar ([2]) och rådets direktiv 94/67/EG av den 16 december 1994 om förbränning av farligt avfall ([3]), eller av någon senare gemenskapsakt genom vilken ett eller flera av dessa direktiv upphävs eller ersätts.

7. *förbränningsanläggning*: varje teknisk inrättning i vilken bränslen oxideras för att den frigjorda värmen skall kunna utnyttjas.

   Detta direktiv gäller endast förbränningsanläggningar för energiproduktion, med undantag för sådana som direkt använder förbränningsprodukterna i tillverkningsprocesser. Detta direktiv gäller inte följande förbränningsanläggningar, nämligen

   a) anläggningar där förbränningsprodukterna används för direkt uppvärmning, torkning eller annan behandling av föremål eller material, t.ex. uppvärmningsugnar eller ugnar för värmebehandling,

   b) efterförbränningsanläggningar, dvs. varje teknisk inrättning som är avsedd att rena rökgaser genom förbränning och som inte används som en separat förbränningsanläggning,

   c) anordningar för regenerering av katalysatorer för katalytisk krackning,

   d) anordningar för omvandling av vätesulfid till svavel,

   e) reaktorer som används inom den kemiska industrin,

   f) koksugnsblock,

   g) cowperapparater,

   h) sådana tekniska anordningar som används för att driva fordon, fartyg eller flygplan,

   i) gasturbiner som används på offshore-plattformar,

   j) gasturbiner som har beviljats tillstånd före den 27 november 2002 eller som enligt den behöriga myndighetens förmenande är föremål för en fullständig ansökan om tillstånd före den 27 november 2002, förutsatt att anläggningen tas i drift senast den 27 november 2003, med förbehåll för artikel 7.1 och bilaga VIII delarna A och B.

   Anläggningar som drivs med diesel-, bensin- eller gasmotorer skall inte omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv.

   Om två eller flera separata nya anläggningar installeras på ett sådant sätt att rökgaserna från anläggningarna, med beaktande av de tekniska och ekonomiska förutsättningarna, skulle kunna ledas ut genom en gemensam skorsten enligt de behöriga myndigheternas bedömning, skall en sådan kombination av anläggningar betraktas som en enhet.

8. *flerbränsleanläggning*: förbränningsanläggning som använder en eller flera typer av bränsle samtidigt eller växelvis.

9. *ny anläggning*: förbränningsanläggning för vilken det ursprungliga tillståndet till uppförande eller, i avsaknad av ett sådant förfarande, det ursprungliga drifttillståndet utfärdats den 1 juli 1987 eller senare.

10. *befintlig anläggning*: en förbränningsanläggning för vilken det ursprungliga tillståndet till uppförande eller, i avsaknad av ett sådant förfarande, det ursprungliga drifttillståndet utfärdats före den 1 juli 1987.

([1]) EGT L 163, 14.6.1989, s. 32.
([2]) EGT L 203, 15.7.1989, s. 50.
([3]) EGT L 365, 31.12.1994, s. 34.

▼B

11. *biomassa*: produkter som helt eller delvis består av ett vegetabiliskt ämne från jord- eller skogsbruk och som kan användas som bränsle för återvinning av energiinnehållet samt följande avfall som används som bränsle:

    a) Vegetabiliskt avfall från jord- och skogsbruk.

    b) Vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin, om den värme som alstras återvinns.

    c) Vegetabiliskt fiberhaltigt avfall som uppstått vid produktion av nyfiberpappersmassa och vid pappersproduktion från massa, om avfallet samförbränns på produktionsplatsen och om den värme som alstras återvinns.

    d) Korkavfall.

    e) Träavfall med undantag för träavfall som kan innehålla organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling med träskyddsmedel eller till följd av ytbehandling, och som särskilt omfattar sådant träavfall från bygg- och rivningsavfall.

12. *gasturbin*: en roterande maskin som omvandlar värmeenergi till mekaniskt arbete och som huvudsakligen består av en kompressor, en termisk enhet, där bränsle oxideras för att värma drivmedlet, och en turbin.

13. *yttersta randområden*: innebär de franska utomeuropeiska departementen med avseende på Frankrike, Azorerna och Madeira med avseende på Portugal och Kanarieöarna med avseende på Spanien.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall senast den 1 juli 1990 utarbeta lämpliga program för att stegvis minska de totala årliga utsläppen från befintliga anläggningar. Programmen skall innehålla tidsplaner och förfaranden för genomförande.

2. I överensstämmelse med de program som nämns i punkt 1 skall medlemsstaterna fortsätta att iaktta de utsläppstak och de motsvarande procentuella reduktioner som fastställs för svaveldioxid i bilaga I, kolumnerna 1-6, och för kväveoxider i bilaga II, kolumnerna 1-4, från och med de tidpunkter som anges i bilagorna fram till dess att de bestämmelser i artikel 4 som är tillämpliga på befintliga anläggningar har genomförts.

3. När programmen genomförs skall medlemsstaterna också bestämma de totala årliga utsläppen i enlighet med bilaga VIII del C.

4. Om behovet av energi förändras på ett avgörande och oväntat sätt eller om tillgången till vissa bränslen eller till vissa energiproduktionsenheter medför allvarliga tekniska svårigheter för en medlemsstat vid genomförandet av ett program som avses i punkt 1, skall kommissionen, på begäran av medlemsstaten och med beaktande av vad som anges i begäran, besluta om ändringar i fråga om utsläppstaken eller tidpunkterna i bilaga I och II såvitt gäller den medlemsstaten och underrätta rådet och medlemsstaterna om sitt beslut. Varje medlemsstat får inom tre månader hänskjuta kommissionens beslut till rådet. Rådet får genom ett beslut som fattas med kvalificerad majoritet inom tre månader ändra kommissionens beslut.

Artikel 4

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 17 skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att samtliga tillstånd till uppförande eller, i avsaknad av ett sådant förfarande, samtliga drifttillstånd för nya anläggningar, vilka enligt de behöriga myndigheternas

▼B

förmenande är föremål för en fullständig ansökan om tillstånd före den 27 november 2002, förutsatt att anläggningen tas i drift senast den 27 november 2003, innehåller villkor som överensstämmer med de utsläppsgränsvärden för svaveldioxid, kväveoxider och stoft som anges i del A i bilagorna III-VII.

2. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att samtliga tillstånd till uppförande eller, i avsaknad av ett sådant förfarande, samtliga drifttillstånd för andra nya anläggningar än dem som omfattas av punkt 1 innehåller villkor som överensstämmer med de utsläppsgränsvärden för svaveldioxid, kväveoxider och stoft som anges i del B i bilagorna III-VII.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 96/61/EG och rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten [1] skall medlemsstaterna senast den 1 januari 2008 ha uppnått betydande utsläppsminskningar antingen genom att

a) vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att alla drifttillstånd för befintliga anläggningar innehåller villkor för att de utsläppsgränsvärden som fastställs för nya anläggningar enligt punkt 1 respekteras, eller

b) säkerställa att befintliga anläggningar är underkastade den nationella planen för utsläppsminskning enligt punkt 6,

och i förekommande fall tillämpa artiklarna 5, 7 och 8.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 96/61/EG och 96/62/EG får befintliga anläggningar undantas från kravet på att iaktta utsläppsgränsvärden enligt punkt 3 samt från att omfattas av den nationella planen för utsläppsminskning på följande villkor:

a) Den som är driftsansvarig för en befintlig anläggning förbinder sig en skriftlig försäkran, som överlämnas senast den 30 juni 2004 till den behöriga myndigheten, att inte driva anläggningen under mer än 20 000 driftstimmar från och med den 1 januari 2008 och inte längre än till och med den 31 december 2015.

b) Den driftsansvarige åläggs att varje år till den behöriga myndigheten inkomma med en förteckning över hur mycket tid som använts och hur mycket tid som återstår av den tid som anläggningen har givits tillstånd att vara i drift.

5. Medlemsstaterna får tillämpa utsläppsgränsvärden och tidpunkter för genomförandet som är strängare än vad som följer av punkterna 1, 2, 3 och 4 samt av artikel 10. De får lägga till andra föroreningar och ställa ytterligare krav eller kräva att anläggningarna anpassas till tekniska framsteg.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av detta direktiv och direktiv 96/61/EG och med beaktande av kostnad och nytta samt skyldigheterna enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/81/EG av den 23 oktober 2001 om nationella utsläppstak for vissa luftföroreningar [2] och direktiv 96/62/EG, får medlemsstaterna fastställa och genomföra en nationell plan för utsläppsminskning för befintliga anläggningar med hänsyn till bl.a. iakttagande av de tak som anges i bilagorna I och II.

Den nationella planen för utsläppsminskning skall minska de totala årliga utsläppen av kväveoxider (NO_x), svaveldioxid (SO_2) och stoft från befintliga anläggningar till de nivåer som skulle ha uppnåtts genom tillämpning av de gränsvärden för utsläpp som anges i punkt 3 på befintliga anläggningar i drift år 2000 (inklusive de som under 2000 omfattas av en återställningsplan som godkänts av den behöriga myndigheten för att uppfylla de utsläppsminskningar som krävs i den na-

(1) EGT L 296 vom 21.11.1996, s. 55.
(2) Se s. 22 i detta nummer av EGT.

▼B

tionella lagstiftningen) på grundval av varje anläggnings nuvarande årliga driftstid, bränsleförbrukning och tillförda effekt utslaget på de fem senaste driftsåren fram till och med 2000.

Stängning av en anläggning som omfattas av den nationella planen för utsläppsminskning får inte leda till någon ökning av de totala årliga utsläppen från de återstående anläggningar som omfattas av planen.

Den nationella planen för utsläppsminskning får under inga omständigheter undanta en anläggning från bestämmelserna i relevant gemenskapslagstiftning, bl.a. direktiv 96/61/EG.

Följande villkor skall gälla för de nationella planerna för utsläppsminskning:

a) Planen skall innehålla målsättningar och tillhörande konkreta mål, åtgärder och tidsplaner för att nå dessa målsättningar och konkreta mål samt en övervakningsmekanism.

b) Medlemsstaterna skall översända sin nationella plan för utsläppsminskning till kommissionen senast den 27 november 2003.

c) Kommissionen skall inom sex månader efter det meddelande som avses i b utvärdera huruvida planen uppfyller kraven i denna punkt eller inte. Om kommissionen anser att så inte är fallet, skall den underrätta medlemsstaten, som inom de tre därpå följande månaderna skall meddela vilka åtgärder den har vidtagit för att säkerställa att kraven i denna punkt uppfylls.

d) Kommissionen skall senast den 27 november 2002 utarbeta riktlinjer för att hjälpa medlemsstaterna att utarbeta sina planer.

7. Kommissionen skall senast den 31 december 2004 och mot bakgrund av de framsteg som gjorts för att skydda människors hälsa och för att uppnå gemenskapens miljömål när det gäller försurning och luftkvalitet enligt direktiv 96/62/EG lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet där den skall bedöma

a) behovet av ytterligare åtgärder,

b) de mängder tungmetaller som släpps ut från stora förbränningsanläggningar,

c) kostnadseffektivitet samt kostnader och fördelar med ytterligare utsläppsminskningar i förbränningsanläggningssektorn i medlemsstaterna jämfört med andra sektorer,

d) den tekniska och ekonomiska genomförbarheten av sådana utsläppsminskningar,

e) effekterna som de standarder som har fastställts för sektorn för stora förbränningsanläggningar, inklusive bestämmelserna om inhemska fasta bränslen, och konkurrenssituationen på energimarknaden har på miljön och den inre marknaden,

f) de nationella planer för utsläppsminskning som medlemsstaterna har tillhandahållit enligt punkt 6.

Kommissionen skall i sin rapport inkludera ett lämpligt förslag till möjliga slutdatum eller till lägre gränsvärden i fråga om undantaget i fotnot 2 i bilaga VI del A.

8. Den rapport som avses i punkt 7 skall vid behov åtföljas av därmed sammanhängande förslag, med beaktande av direktiv 96/61/EG.

Artikel 5

Trots vad som föreskrivs i bilaga III skall följande gälla:

1. För anläggningar med en installerad tillförd effekt på minst 400 MW som är i drift högst följande antal timmar per år (rullande medelvärde över fem år), nämligen

▼B

— till och med den 31 december 2015, 2 000 timmar,

— från och med den 1 januari 2016, 1 500 timmar,

skall gälla ett gränsvärde på 800 mg/Nm^3 för utsläpp av svaveldioxid.

Denna bestämmelse skall inte gälla nya anläggningar som beviljas tillstånd i enlighet med artikel 4.2.

2. Till och med den 31 december 1999 får Konungariket Spanien meddela tillstånd för nya kraftverk med en installerad tillförd effekt på minst 500 MW som använder inhemskt eller importerat fast bränsle, om dessa anläggningar tas i bruk före utgången av år 2005 och uppfyller följande krav

a) i fråga om importerade fasta bränslen, ett gränsvärde för utsläpp av svaveldioxid på 800 mg/Nm^3,

b) i fråga om inhemska fasta bränslen, en avsvavlingsgrad på minst 60 %,

under förutsättning att den sammanlagda effekten enligt tillstånden för dessa anläggningar, som undantaget gäller, inte överstiger

— i fråga om anläggningar som använder inhemska fasta bränslen, 2 000 MWe,

— i fråga om anläggningar som använder importerade fasta bränslen, antingen 7 500 MWe eller 50 % av all ny kapacitet hos samtliga sådana anläggningar som använder fasta bränslen och som erhållit tillstånd fram till och med den 31 december 1999, varvid det lägsta värdet skall gälla.

Artikel 6

För nya anläggningar för vilka tillstånd utfärdas i enlighet med artikel 4.2 och för de anläggningar som omfattas av artikel 10 skall medlemsstaterna säkerställa att den tekniska och ekonomiska genomförbarheten för kombinerad produktion av värme och elenergi granskas. Om denna genomförbarhet bekräftas, skall anläggningar utvecklas i enlighet därmed, med beaktande av marknads- och distributionssituationen.

Artikel 7

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att det av de tillstånd som avses i artikel 4 framgår vilka förfaranden som skall följas om reningsutrustningen fungerar dåligt eller havererar. Om utrustningen havererar skall den behöriga myndigheten särskilt ålägga den driftsansvarige att begränsa eller upphöra med driften, om den normala driften inte kan återupptas inom 24 timmar, eller att driva anläggningen med bränslen som förorenar mindre. Den behöriga myndigheten skall under alla omständigheter underrättas inom 48 timmar. Anläggningen får aldrig drivas längre än sammanlagt 120 timmar per tolvmånadersperiod utan reningsutrustning. Den behöriga myndigheten får medge undantag från ovannämnda 24- och 120-timmarsgränser i sådana fall när det enligt deras bedömning

a) föreligger ett tvingande behov av att upprätthålla energiförsörjningen, eller

b) anläggningen med den havererade utrustningen under en begränsad tid skulle ersättas av en annan anläggning som skulle orsaka en total ökning av utsläppen.

2. Den behöriga myndigheten får medge att skyldigheten att följa gränsvärdena för utsläpp av svaveldioxid i artikel 4 inte skall gälla för en period av högst sex månader för en anläggning som i detta syfte normalt använder bränsle med låg svavelhalt, om den driftsansvarige

▼B

inte klarar att iaktta dessa gränsvärdena på grund av ett avbrott i försörjningen av lågsvavligt bränsle, om avbrottet har orsakats av en allvarlig brist på bränslet i fråga. Kommissionen skall omedelbart underrättas om sådana fall.

3. Den behöriga myndigheten får medge undantag från skyldigheten att följa de utsläppsgränsvärden som anges i artikel 4 för en anläggning som normalt endast använder gasformigt bränsle, om anläggningen på grund av ett plötsligt avbrott i gasförsörjningen under en period som inte överstiger 10 dagar, utom om det finns ett tvingande behov av att upprätthålla energiförsörjningen, måste använda andra typer av bränsle och om anläggningen annars skulle behöva utrustas med anordningar för rökgasrening. Den behöriga myndigheten skall omedelbart underrättas om varje sådant fall så snart det inträffar. Medlemsstaterna skall omedelbart underrätta kommissionen om sådana fall som avses i denna punkt.

Artikel 8

1. I samband med utfärdande av tillstånd enligt artikel 4.1 eller 4.2 för flerbränsleanläggningar som samtidigt utnyttjar två eller flera bränsletyper samt för sådana anläggningar som omfattas av artikel 4.3 eller artikel 10 skall den behöriga myndigheten fastställa utsläppsgränsvärden enligt följande:

a) För det första genom att använda det utsläppsgränsvärde för varje bränsletyp och förorening som svarar mot förbränningsanläggningens installerade tillförda effekt enligt bilagorna III-VII.

b) För det andra genom att bestämma de viktade utsläppsgränsvärdena för varje typ av bränsle, vilka erhålls genom att multiplicera de enskilda gränsvärdena enligt ovan med den tillförda effekten för varje bränsletyp och därefter dividera produkten med summan av de tillförda effekterna för samtliga bränslen.

c) För det tredje genom att addera de viktade gränsvärdena för varje typ av bränsle.

2. För flerbränsleanläggningar som för egen förbrukning använder destillations- och omvandlingsrester från råoljeraffinering, separat eller tillsammans med andra bränsletyper, skall bestämmelserna för det bränsle som har det högsta utsläppsgränsvärdet (bestämmande bränsletyp) tillämpas, trots vad som sägs i punkt 1, om den effekt som denna bränsletyp tillför under anläggningens drift utgör minst 50 % av summan av de tillförda effekterna från samtliga bränsletyper.

Om den bestämmande bränsletypen tillför mindre än 50 %, fastställs utsläppsgränsvärdet med utgångspunkt från förhållandet mellan den tillförda effekten för var och en av bränsletyperna och summan av de tillförda effekterna från samtliga bränsletyper enligt följande:

a) För det första genom att använda det utsläppsgränsvärde för varje bränsletyp och förorening som svarar mot förbränningsanläggningens installerade tillförda effekt enligt bilaga III-VII.

b) För det andra genom att beräkna utsläppsgränsvärdet för den bestämmande bränsletypen (den bränsletyp som har det högsta utsläppsgränsvärdet enligt bilagorna III-VII eller, när det gäller två bränsletyper med samma utsläppsgränsvärde, den bränsletyp som har den högsta tillförda effekten). Detta värde erhålls genom att det utsläppsgränsvärde som fastställts i bilagorna III-VII för denna bränsletyp multipliceras med två, varefter utsläppsgränsvärdet för den bränsletyp som har det lägsta värdet subtraheras från den erhållna produkten.

c) För det tredje genom att bestämma de viktade utsläppsgränsvärdena för varje typ av bränsle, vilka erhålls genom att multiplicera det beräknade utsläppsgränsvärdet för den bestämmande bränsletypen med den tillförda effekten för detta bränsle och genom att multipli-

▼B

cera vart och ett av de andra enskilda utsläppsgränsvärdena med den tillförda effekten för varje bränsletyp, varefter produkten divideras med summan av de tillförda effekterna för samtliga bränslen.

d) För det fjärde genom att addera de viktade utsläppsgränsvärdena för varje typ av bränsle.

3. Som ett alternativ till punkt 2 kan följande genomsnittliga utsläppsgränsvärden för svaveldioxid användas (oavsett vilken kombination av bränslen som används):

a) För anläggningar enligt artikel 4.1 och 4.3: 1 000 mg/Nm^3 i genomsnitt för alla sådana anläggningar i raffinaderier.

b) För nya anläggningar enligt artikel 4.2: 600 mg/Nm^3 i genomsnitt för alla sådana anläggningar i raffinaderier, med undantag för gasturbiner.

De behöriga myndigheterna skall säkerställa att tillämpningen av denna bestämmelse inte leder till att utsläppen från befintliga anläggningar ökar.

4. I samband med utfärdandet av tillstånd enligt artikel 4.1 eller 4.2 för flerbränsleanläggningar som växelvis utnyttjar två eller flera bränsletyper samt för sådana anläggningar som omfattas av artikel 4.3 eller artikel 10 skall de utsläppsgränsvärden gälla som fastställs i bilagorna III-VII för varje använd bränsletyp.

Artikel 9

Rökgaser från förbränningsanläggningar skall ledas ut på ett kontrollerat sätt genom en skorsten. Utsläppsvillkoren skall fastställas i det tillstånd som avses i artikel 4 samt i tillstånd för de förbränningsanläggningar som omfattas av artikel 10. Den behöriga myndigheten skall särskilt tillse att skorstenshöjden beräknas på ett sådant sätt att hälsa och miljö skyddas.

▼M2

Artikel 9a

1. Medlemsstaterna ska se till att driftsansvariga vid alla förbränningsanläggningar med en nominell elektrisk effekt på 300 megawatt eller mer, för vilka det ursprungliga tillståndet till uppförande eller, i avsaknad av sådant förfarande, det ursprungliga drifttillståndet har beviljats efter det att Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG av den 23 april 2009 om geologisk lagring av koldioxid ([1]) har trätt i kraft, har bedömt huruvida följande villkor är uppfyllda:

— Lämpliga lagringsplatser finns tillgängliga.

— Transporten är tekniskt och ekonomiskt genomförbar.

— Det är tekniskt och ekonomiskt möjligt att eftermontera utrustning för koldioxidavskiljning.

2. Om villkoren i punkt 1 är uppfyllda, ska den behöriga myndigheten se till att lämpligt utrymme avsätts vid anläggningen för den utrustning som krävs för att avskilja och komprimera koldioxid. Den behöriga myndigheten ska bedöma huruvida villkoren är uppfyllda på grundval av den bedömning som avses i punkt 1 och annan tillgänglig information, särskilt när det gäller skydd av miljön och av människors hälsa.

([1]) EUT L 140, 5.6.2009, s. 114.

▼B

Artikel 10

Om en förbränningsanläggning utökas med minst 50 MW, skall de utsläppsgränsvärden som fastställs i del B i bilagorna III-VII gälla för den nya delen av anläggningen och fastställas med beaktande av hela anläggningens termiska kapacitet. Denna bestämmelse gäller inte i de fall som anges i artikel 8.2 och 8.3.

När den driftsansvarige vid en förbränningsanläggning planerar en förändring enligt artikel 2.10 b och artikel 12.2 i direktiv 96/61/EG skall de utsläppsgränsvärden som fastställs i del B i bilagorna III-VII gälla för svaveldioxid, kväveoxider och stoft.

Artikel 11

Om förbränningsanläggningar uppförs som kan förväntas ha betydande inverkan på miljön i en annan medlemsstat, skall medlemsstaterna säkerställa att lämplig information lämnas och att samråd sker i enlighet med artikel 7 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ([1])

Artikel 12

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som behövs enligt bilaga VIII del A för övervakning av utsläppen från de förbränningsanläggningar som omfattas av detta direktiv och av alla andra siffervärden som krävs för genomförande av direktivet. Medlemsstaterna får kräva att övervakningen sker på den driftsansvariges bekostnad.

Artikel 13

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att tillse att den driftsansvarige inom skälig tid underrättar de behöriga myndigheterna om resultaten från de kontinuerliga mätningarna, kontrollerna av mätutrustningen samt resultaten från de enskilda mätningarna och från alla andra mätningar som utförts för att kunna bedöma om detta direktiv följs.

Artikel 14

1. När kontinuerliga mätningar utförs skall utsläppsgränsvärdena i del A i bilagorna III-VII anses ha iakttagits, om en utvärdering av de resultat som avser den faktiska drifttiden under ett kalenderår visar att

a) inte något medelvärde för en kalendermånad överstiger utsläppsgränsvärdena.

b) när det gäller

   i) svaveldioxid och stoft: 97 % av samtliga 48-timmarsmedelvärden uppgår till högst 110 % av utsläppsgränsvärdena,

   ii) kväveoxider: 95 % av samtliga 48-timmarsmedelvärden uppgår till högst 110 % av utsläppsgränsvärdena.

Varken de perioder som avses i artikel 7 eller start- och stopperioder skall medräknas.

2. Om endast icke-kontinuerliga mätningar eller andra lämpliga förfaranden krävs för bestämningen, skall de utsläppsgränsvärden som anges i bilagorna III-VII anses ha iakttagits, om det av resultaten från

([1]) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG (EGT L 73, 14.3.1997, s. 5).

▼B

varje serie mätningar eller från de andra förfaranden som definieras och bestäms enligt regler som fastställts av de behöriga myndigheterna, framgår att utsläppsgränsvärdena inte överskrids.

►C1 3. I de fall som avses i artikel 5.2 skall kravet ◄ på avsvavling anses uppfyllt, om utvärderingen av de mätningar som utförs i enlighet med bilaga VIII punkt A.3 visar att den avsvavlingsgrad som krävs uppnås enligt samtliga medelvärden för en kalendermånad eller samtliga rullande 30-dagarsmedelvärden.

Varken de perioder som avses i artikel 7 eller start- och stopperioder skall medräknas.

4. För nya anläggningar för vilka tillstånd utfärdas enligt artikel 4.2 skall utsläppsgränsvärdena för drifttimmar under ett kalenderår anses ha iakttagits om

a) inget validerat dagsmedelvärde överstiger de relevanta värden som anges i del B i bilagorna III-VII,

b) 95 % av alla validerade timmedelvärden under året inte överstiger 200 % av de relevanta värden som anges i del B i bilagorna III-VII.

Validerade medelvärden skall fastställas på det sätt som anges i punkt A.6 i bilaga VIII.

Varken de perioder som avses i artikel 7 eller start- och stopperioder skall medräknas.

Artikel 15

1. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 1990 underrätta kommissionen om de program som har fastställts i enlighet med artikel 3.1.

Senast ett år efter det att en etapp som avser minskningen av utsläppen från befintliga anläggningar har avslutats, skall medlemsstaterna till kommissionen lämna en sammanfattande rapport om de resultat som uppnåtts vid genomförandet av programmen.

Det krävs också en rapport i mitten av varje etapp.

2. De rapporter som avses i punkt 1 skall ge en överblick över

a) samtliga förbränningsanläggningar som omfattas av detta direktiv,

b) utsläpp av svaveldioxid och kväveoxider, uttryckta i ton per år och som koncentrationer av dessa ämnen i rökgaserna,

c) åtgärder som redan har vidtagits eller planeras för att minska utsläppen och ändringar i valet av bränsle,

d) de ändringar i driftssätt som har redan genomförts eller planeras,

e) förbränningsanläggningar som slutgiltigt har tagits ur drift eller planeras tas ur drift, och

f) i förekommande fall, de utsläppsgränsvärden som fastslagits genom programmen för befintliga anläggningar.

När de årliga utsläppen och koncentrationen föroreningar i rökgaserna fastställs skall medlemsstaterna beakta artiklarna 12, 13 och 14.

3. De medlemsstater som tillämpar artikel 5 eller bestämmelserna i anmärkningen i bilaga III eller fotnoterna i bilaga VI del A skall årligen rapportera till kommissionen.

Artikel 16

Medlemsstaterna skall fastställa vilka sanktioner som skall tillämpas vid överträdelse av de nationella bestämmelser som antas i enlighet med

▼B

detta direktiv. De sanktioner som fastställs skall vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Artikel 17

1. Direktiv 88/609/EEG skall upphöra att gälla med verkan från och med den 27 november 2002, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 eller medlemsstaternas skyldigheter i fråga om tidsfristerna för genomförande och tillämpning av det direktivet, vilka anges i bilaga IX.

2. När det gäller nya anläggningar som fått tillstånd före den 27 november 2002, enligt artikel 4.1 i detta direktiv, skall artiklarna 4.1 och 5.2, artikel 6, artikel 15.3, bilaga III, VI, VIII och punkt A.2 i bilaga IX till direktiv 88/609/ EEG, såsom det ändrats genom direktiv 94/66/EG, tillämpas fram till den 1 januari 2008 varefter de skall upphöra att gälla

3. Hänvisningar till direktiv 88/609/EEG skall förstås som hänvisningar till detta direktiv och skall läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga X.

Artikel 18

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv före den 27 november 2002. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. För befintliga anläggningar, och för nya anläggningar för vilka tillstånd utfärdas enligt artikel 4.1, skall bestämmelserna i punkt A.2 i bilaga VIII tillämpas från och med den 27 november 2004.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 19

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 20

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

▼B

BILAGA I

TAK OCH REDUCERINGSMÅL FÖR UTSLÄPP AV SO_2 FRÅN BEFINTLIGA ANLÄGGNINGAR [1] [2]

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Medlemsstat	Utsläpp av SO_2 från stora förbränningsanläggningar 1980 (kiloton)	Utsläppstak (kiloton/år)			Procentuell minskning i förhållande till 1980 års utsläpp			Procentuell minskning i förhållande till 1980 års justerade utsläpp		
		Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3
		1993	1998	2003	1993	1998	2003	1993	1998	2003
Belgien	530	318	212	159	-40	-60	-70	-40	-60	-70
▼M1 Bulgarien	1 734	1 410	1 300	1 190	-19	-25	-31	-19	-25	-31
▼A1 Tjeckien	1 408	919	303	155	-35	-79	-89	-35	-79	-89
▼B Danmark	323	213	141	106	-34	-56	-67	-40	-60	-70
Tyskland	2 225	1 335	890	668	-40	-60	-70	-40	-60	-70
▼A1 Estland	240	123	91	76	-49	-62	-68	-49	-62	-68
▼B Grekland	303	320	320	320	+6	+6	+6	-45	-45	-45
Spanien	2 290	2 290	1 730	1 440	0	-24	-37	-21	-40	-50
Frankrike	1 910	1 146	764	573	-40	-60	-70	-40	-60	-70
Irland	99	124	124	124	+25	+25	+25	-29	-29	-29
Italien	2 450	1 800	1 500	900	-27	-39	-63	-40	-50	-70
▼A1 Cypern	17	29	32	34	+71	+88	+100	+71	+88	+100
Lettland	60	40	30	25	-30	-50	-60	-30	-50	-60
Litauen	163	52	64	75	-68	-61	-54	-68	-61	-54
▼B Luxemburg	3	1,8	1,5	1,5	-40	-50	-60	-40	-50	-50
▼A1 Ungern	720	429	448	360	-40	-38	-50	-40	-38	-50
Malta	12	13	17	14	+14	+51	+17	+14	+51	+17
▼B Nederländerna	299	180	120	90	-40	-60	-70	-40	-60	-70

[1] Ytterligare utsläpp kan uppstå från verksamhet för vilken tillstånd meddelats den 1 juli 1987 eller senare.

[2] I fråga om förbränningsanläggningar för vilka tillstånd meddelats före den 1 juli 1987 men som då ännu inte tagits i bruk gäller följande. Utsläpp som inte har beaktats vid fastställandet av de utsläppstak som anges i denna bilaga skall följa de krav för nya anläggningar som fastställs i detta direktiv eller inräknas i de sammanlagda utsläppen från befintliga anläggningar, vilka utsläpp inte får överskrida de tak som fastställs i denna bilaga.

▼B

Medlemsstat	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
	Utsläpp av SO_2 från stora förbränningsanläggningar 1980 (kiloton)	Utsläppstak (kiloton/år)			Procentuell minskning i förhållande till 1980 års utsläpp			Procentuell minskning i förhållande till 1980 års justerade utsläpp		
		Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3
		1993	1998	2003	1993	1998	2003	1993	1998	2003
Portugal	115	232	270	206	+102	+135	+79	-25	-13	-34
▼A1 Polen	2 087	1 454	1 176	1 110	-30	-44	-47	-30	-44	-47
▼M1 Rumänien	561	692	503	518	23	-10	-8	23	-10	-8
▼A1 Slovenien	125	122	98	49	-2	-22	-61	-2	-22	-61
Slovakien	450	177	124	86	-60	-72	-81	-60	-72	-81
▼B Förenade kungariket	3 883	3 106	2 330	1 553	-20	-40	-60	-20	-40	-60
Österrike	90	54	36	27	-40	-60	-70	-40	-60	-70
Finland	171	102	68	51	-40	-60	-70	-40	-60	-70
Sverige	112	67	45	34	-40	-60	-70	-40	-60	-70

▼B

BILAGA II

TAK OCH REDUCERINGSMÅL FÖR UTSLÄPP AV NO_x FRÅN BEFINTLIGA ANLÄGGNINGAR (1) (2)

	Medlemsstat	0	1	2	3	4	5	6
		Utsläpp av NO_x (beräknat som NO_2) från stora förbränningsanläggningar 1980 (kiloton)	Tak för utsläpp av NO_x (kiloton/år)		Procentuell minskning i förhållande till 1980 års utsläpp		Procentuell minskning i förhållande till 1980 års justerade utsläpp	
			Etapp 1	Etapp 2	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 1	Etapp 2
			1993 (1)	1998	1993 (1)	1998	1993 (1)	1998
	Belgien	110	88	66	-20	-40	-20	-40
▼M1	Bulgarien	155	125	95	-19	-39	-19	-39
▼A1	Tjeckien	403	228	113	-43	-72	-43	-72
▼B	Danmark	124	121	81	-3	-35	-10	-40
	Tyskland	870	696	522	-20	-40	-20	-40
▼A1	Estland	20	10	12	-52	-40	-52	-40
▼B	Grekland	36	70	70	+94	+94	0	0
	Spanien	366	368	277	+1	-24	-20	-40
	Frankrike	400	320	240	-20	-40	-20	-40
	Irland	28	50	50	+79	+79	0	0
	Italien	580	570	428	-2	-26	-20	-40
▼A1	Cypern	3	5	6	+67	+100	+67	+100
	Lettland	10	10	9	-4	-10	-4	-10
	Litauen	21	8	11	-62	-48	-62	-48
▼B	Luxemburg	3	2,4	1,8	-20	-40	-20	-40
▼A1	Ungern	68	33	34	-51	-49	-51	-49
	Malta	1,7	7	2,5	+299	+51	+299	+51
▼B	Nederländerna	122	98	73	-20	-40	-20	-40

(1) Ytterligare utsläpp kan uppstå från verksamhet för vilken tillstånd meddelats den 1 juli 1987 eller senare.

(2) I fråga om förbränningsanläggningar för vilka tillstånd meddelats före den 1 juli 1987 men som då ännu inte tagits i bruk gäller följande. Utsläpp som inte har beaktats vid fastställandet av de utsläppstak som anges i denna bilaga skall följa de krav för nya anläggningar som fastställs i detta direktiv eller inräknas i de sammanlagda utsläppen från befintliga anläggningar, vilka utsläpp inte får överskrida de tak som fastställs i denna bilaga.

▼B

Medlemsstat	0	1	2	3	4	5	6
	Utsläpp av NO_x (beräknat som NO_2) från stora förbränningsanläggningar 1980 (kiloton)	Tak för utsläpp av NO_x (kiloton/år)		Procentuell minskning i förhållande till 1980 års utsläpp		Procentuell minskning i förhållande till 1980 års justerade utsläpp	
		Etapp 1	Etapp 2	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 1	Etapp 2
		1993 ([1])	1998	1993 ([1])	1998	1993 ([1])	1998
Portugal	23	59	64	+157	+178	-8	0
▼A1 Polen	698	426	310	-39	-56	-39	-56
▼M1 Rumänien	135	135	77	-1	-43	-1	-43
▼A1 Slovenien	17	15	16	-12	-6	-12	-6
Slovakien	141	85	46	-40	-67	-40	-67
▼B Förenade kungariket	1 016	864	711	-15	-30	-15	-30
Österrike	19	15	11	-20	-40	-20	-40
Finland	81	65	48	-20	-40	-20	-40
Sverige	31	25	19	-20	-40	-20	-40

([1]) Medlemsstaterna får av tekniska skäl uppskjuta genomförandet av etapp 1 såvitt gäller reduktionen av NO_x-utsläpp i högst två år, om kommissionen underrättas om detta senast en månad efter anmälan av detta direktiv.

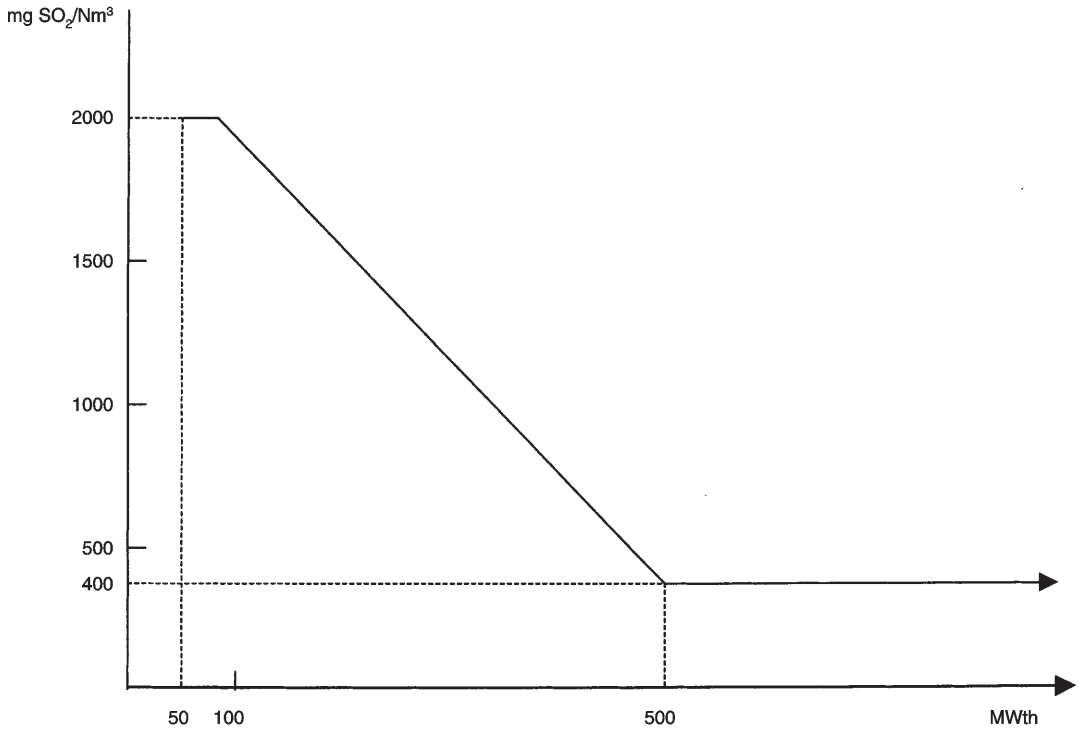
▼B

BILAGA III

GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP AV SO_2

Fasta bränslen

A. Gränsvärden för utsläpp av SO_2 uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 6 %), som skall gälla för nya och befintliga anläggningar enligt artikel 4.1 respektive 4.3:

Anm.: När utsläppsgränsvärden enligt ovan inte kan uppfyllas på grund av egenskaperna hos ett bränsle, skall en avsvavlingsgrad på åtminstone 60 procent uppnås för anläggningar med en installerad tillförd effekt på högst 100 MWt, 75 procent för anläggningar på mer än 100 MWt och högst 300 MWt samt 90 procent för anläggningar på mer än 300 MWt. För anläggningar på mer än 500 MWt skall en avsvavlingsgrad på minst 94 procent gälla eller på minst 92 procent i de fall ett kontrakt om installation av utrustning för avsvavling av rökgaser eller kalkinjektering har ingåtts och monteringsarbetet har påbörjats före den 1 januari 2001.

B. Gränsvärden för utsläpp av SO_2 uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 6 %), som skall gälla för nya anläggningar enligt artikel 4.2 med undantag för gasturbiner:

Typ av bränsle	50-100 MWth	100-300 MWth	> 300 MWth
Biomassa	200	200	200
Allmänt fall	850	200 ([1])	200

([1]) Förutom när det gäller de ”yttersta randområdena” där 850 till 200 mg/Nm^3 (linjär minskning) skall gälla.

▼B

Anm.: När utsläppsgränsvärdena enligt ovan inte kan uppfyllas på grund av egenskaperna hos ett bränsle skall anläggningarna uppnå 300 mg/Nm^3 SO_2, eller en avsvavlingsgrad på minst 92 procent för anläggningar med en installerad tillförd effekt på högst 300 MWt och för anläggningar med en installerad tillförd effekt på mer än 300 MWt skall en avsvavlingsgrad på minst 95 procent samt ett maximalt tillåtet utsläppsgränsvärde på 400 mg/Nm^3 gälla.

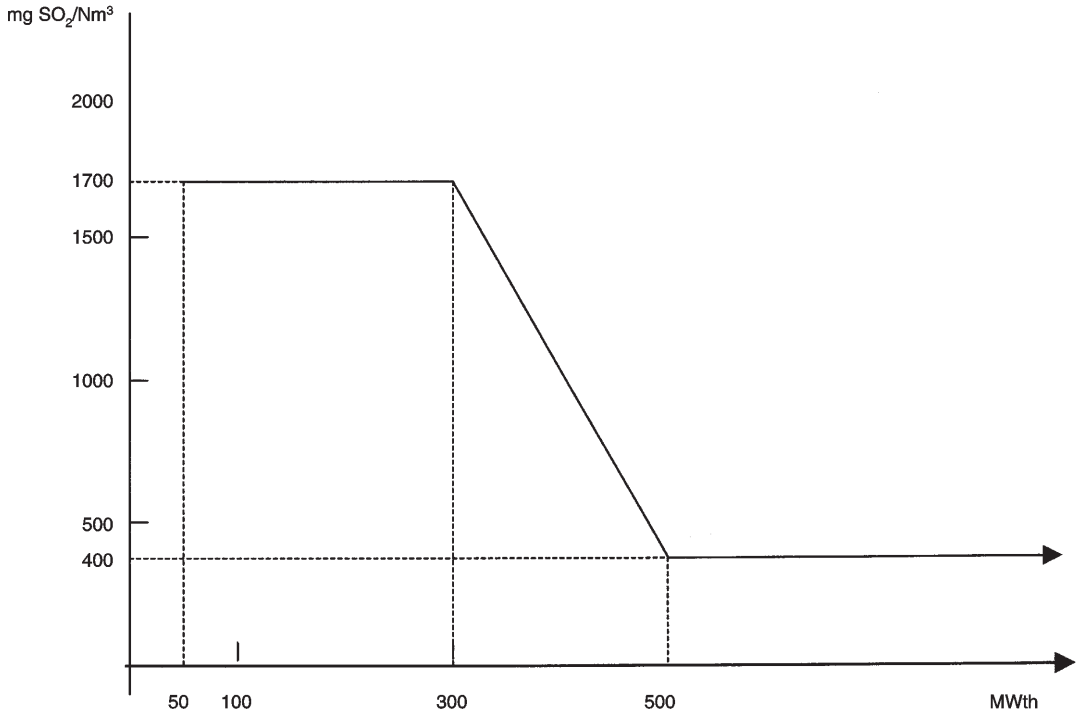
▼B

BILAGA IV

GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP AV SO_2

Flytande bränslen

A. Gränsvärden för utsläpp av SO_2 uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 3 %), som skall gälla för nya och befintliga anläggningar enligt artikel 4.1 respektive 4.3:

B. Gränsvärden för utsläpp av SO_2 uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 3 %), som skall gälla för nya anläggningar enligt artikel 4.2 med undantag för gasturbiner:

50-100 MWth	100-300 MWth	> 300 MWth
850	400-200 (linjär minskning) (1)	200

(1) Förutom när det gäller de ”yttersta randområdena” där 850 till 200 mg/Nm^3 (linjär minskning) skall gälla.

När det gäller två anläggningar med en installerad tillförd effekt på 250 MWt på Kreta och Rhodos för vilka tillstånd utfärdas före den 31 december 2007 skall utsläppsgränsvärden på 1 700 mg/Nm^3 gälla.

▼B

BILAGA V

GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP AV SO_2

Gasformiga bränslen

A. Gränsvärden för utsläpp av SO_2 uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 3 %), som skall gälla för nya och befintliga anläggningar enligt artikel 4.1 respektive 4.3:

Typ av bränsle	Gränsvärden (mg/Nm^3)
Gasformiga bränslen i allmänhet	35
Flytande gas	5
Gaser med lågt värmevärde från förgasning av raffinaderirestprodukter, koksugnsgas, masugnsgas	800
Gas från förgasning av kol	([1])

([1]) Rådet kommer att fastställa utsläppsgränsvärden i fråga om sådan gas efter förslag från kommissionen grundade på ytterligare tekniska erfarenheter.

B. Gränsvärden för utsläpp av SO_2 uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 3 %), som skall gälla för nya anläggningar enligt artikel 4.2:

Gasformiga bränslen i allmänhet	35
Flytande gas	5
Gaser med lågt värmevärde från koksugn	400
Gaser med lågt värmevärde från masugn	200

▼B

BILAGA VI

GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP AV NO_X (MÄTNING SOM NO_2)

A. Gränsvärden för utsläpp av NO_x uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 6 % för fasta bränslen, 3 % för flytande och gasformiga bränslen), som skall gälla för nya och befintliga anläggningar enligt artikel 4.1 respektive 4.3:

Typ av bränsle	Gränsvärden (1) (mg/Nm^3)
Fasta (2) (3):	
50 till 500 MWt:	600
>500 MWt:	500
Från och med den 1 januari 2016	
50 till 500 MWt:	600
>500 MWt:	200
Flytande:	
50 till 500 MWt:	450
>500 MWt:	400
Gasformigt:	
50 till 500 MWt:	300
>500 MWt:	200

(1) Förutom när det gäller de ”yttersta randområdena” där följande värden skall gälla:
Fasta bränslen i allmänhet: 650
Fasta bränslen med mindre än 10 % flyktiga beståndsdelar: 1 300
Flytande: 450
Gasformigt: 350

(2) Till den 31 december 2015 skall för anläggningar med en installerad tillförd effekt på mer än 500 MW och som från 2008 inte är i drift mer än 2 000 timmar per år (rullande medelvärde över fem år)
— om de erhållit tillstånd enligt artikel 4.3 a, gälla ett utsläppsgränsvärde för kväveoxider (mätt som NO_2) på 600 mg/Nm^3,
— om de omfattas av en nationell plan enligt artikel 4.6, göras en bedömning av deras bidrag till den nationella planen på grundval av ett gränsvärde om 600 mg/Nm^3.
Från och med den 1 januari 2016 skall för anläggningar som inte är i drift mer än 1 500 timmar per år (rullande medelvärde över fem år) gälla ett utsläppsgränsvärde för kväveoxider (mätt som NO_2) på 450 mg/Nm^3.

(3) Fram till den 1 januari 2018 skall för anläggningar vilka under den tolvmånadersperiod som upphörde den 1 januari 2001, och vilka drevs och fortsätter att drivas med fasta bränslen vars flyktiga innehåll är mindre än 10 %, 1 200 mg/Nm^3 gälla.

B. Gränsvärden för utsläpp av NO_x uttryckta i mg/Nm^3, som skall gälla för nya anläggningar enligt artikel 4.2 med undantag för gasturbiner:

Fasta bränslen (O_2-innehåll 6 %):

Typ av bränsle	50-100 MWt	100-300 MWt	> 300 MWt
Biomassa	400	300	200
Allmänt fall	400	200 (1)	200

(1) Förutom när det gäller de ”yttersta randområdena” där 300 mg/Nm^3 skall gälla.

▼B

Flytande bränslen (O_2-innehåll 3 %):

50-100 MWt	100-300 MWt	> 300 MWt
400	200 (1)	200

(1) Förutom när det gäller de ”yttersta randområdena” där 300 mg/Nm^3 skall gälla.

När det gäller två anläggningar med en installerad tillförd effekt på 250 MWt på Kreta och Rhodos för vilka tillstånd utfärdas före den 31 december 2007 skall utsläppsgränsvärden på 400 mg/Nm^3 gälla.

Gasformiga bränslen (O_2-innehåll 3 %):

	50-300 MWt	> 300 MWt
Naturgas (Anm. 1)	150	100
Övriga gaser	200	200

Gasturbiner:

Gränsvärden för utsläpp av NO_x, uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 15 %), som skall gälla för en enkel gasturbinenhet enligt artikel 4.2 (gränsvärdena gäller endast vid en belastning på mer än 70 %):

	> 50 MWt (tillförd effekt vid betingelser enligt ISO)
Naturgas (Anm. 1)	50(Anm. 2)
Flytande bränslen (Anm. 3)	120
Gasformiga bränslen (utom naturgas)	120

Gasturbiner för reservdrift som drivs mindre än 500 timmar per år skall undantas från dessa gränsvärden. Den driftsansvarige för sådana anläggningar skall årligen förelägga den behöriga myndigheten en rapport om använd tid.

Anm. 1: Med naturgas avses naturligt förekommande metan med högst 20 volymprocent ädelgaser och andra beståndsdelar.

Anm. 2: 75 mg/Nm^3 i följande fall, där gasturbinens verkningsgrad är fastställd vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO:

— Gasturbiner som används i kraftvärmesystem med en total verkningsgrad på mer än 75 %.

— Gasturbiner som används i kombikraftverk med i genomsnitt en total årlig elektrisk verkningsgrad på mer än 55 %.

— Gasturbiner för mekaniska drivanordningar.

För gasturbiner med enkel process som inte tillhör någon av ovannämnda kategorier, men som har en verkningsgrad på mer än 35 % - fastställd vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO - skall utsläppsgränsvärdet vara 50*η/35, där η är gasturbinens verkningsgrad uttryckt i procent (och vid grundbelastningsbetingelser enligt ISO).

Anm. 3: Detta utsläppsgränsvärde gäller endast gasturbiner som drivs med lätta och medeltunga destillat.

▼B

BILAGA VII

GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP AV STOFT

A. Gränsvärden för utsläpp av stoft, uttryckta i mg/Nm^3 (O_2-innehåll 6 % för fasta bränslen, 3 % för flytande och gasformiga bränslen), som skall gälla för nya och befintliga anläggningar enligt artikel 4.1 respektive 4.3:

Typ av bränsle	Installerad tillförd effekt (MW)	Gränsvärde för utsläpp (mg/Nm^3)
Fast	≥ 500 < 500	50 ([2]) 100
Flytande ([1])	alla anläggningar	50
Gasformigt	alla anläggningar	5 i regel 10 för masugnsgas 50 för gaser från stålindustrin som kan användas på annat ställe

([1]) Ett gränsvärde på 100 mg/Nm^3 får tillämpas på sådana anläggningar som har en installerad tillförd effekt som understiger 500 MWt och som förbränner flytande bränsle med en askhalt som överstiger 0,06 %.

([2]) Ett gränsvärde på 100 mg/Nm^3 får tillämpas på sådana anläggningar som erhållit tillstånd enligt artikel 4.3 och som har en installerad tillförd effekt på minst 500 MWt och som förbränner fast bränsle med ett värmeinnehåll på mindre än 5 800 kJ/kg (nettovärmevärde), med en fukthalt på minst 45 viktprocent, en kombinerad fukt- och askhalt som överstiger 60 viktprocent och en kalciumoxidhalt som överstiger 10 %.

B. Gränsvärden för utsläpp av stoft, uttryckta i mg/Nm^3, som skall gälla för nya anläggningar enligt artikel 4.2 med undantag för gasturbiner:

Fasta bränslen (O_2-innehåll 6 %):

50-100 MWt	> 100 MWth
50	30

Flytande bränslen (O_2-innehåll 3 %):

50-100 MWt	> 100 MWth
50	30

När det gäller två anläggningar med en installerad tillförd effekt på 250 MWt på Kreta och Rhodos för vilka tillstånd utfärdas före den 31 december 2007 skall utsläppsgränsvärden på 50 mg/Nm^3 gälla.

Gasformiga bränslen (O_2-innehåll 3 %):

I regel	5
För masugnsgas	10
För gaser från stålindustrin som kan användas på annat ställe	30

▼B

BILAGA VIII

METODER FÖR MÄTNING AV UTSLÄPP

A. **Förfaranden för mätning och utvärdering av utsläpp från förbränningsanläggningar**

1. *Fram till och med den 27 november 2004*

Koncentrationerna av SO_2, stoft och NO_x för nya anläggningar för vilka tillstånd utfärdas enligt artikel 4.1 med en installerad tillförd effekt på mer än 300 MW skall mätas kontinuerligt. Övervakningen av SO_2 och stoft får dock begränsas till icke-kontinuerliga mätningar eller andra lämpliga bestämningsförfaranden, om sådana mätningar eller förfaranden, vilka måste prövas och godkännas av de behöriga myndigheterna, kan användas för att fastställa koncentrationerna.

För nya anläggningar för vilka tillstånd utfärdas enligt artikel 4.1 och som inte omfattas av första stycket får de behöriga myndigheterna kräva att kontinuerliga mätningar utförs avseende dessa tre föroreningar om det anses nödvändigt. Om kontinuerliga mätningar inte krävs, skall icke-kontinuerliga mätningar eller lämpliga bestämningsförfaranden som godkänts av de behöriga myndigheterna regelbundet tillämpas för att beräkna mängden av de ovannämnda ämnena i utsläppen.

2. *Från och med den 27 november 2002 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 18.2*

De behöriga myndigheterna skall kräva kontinuerliga mätningar av koncentrationerna av SO_2, NO_x och stoft i rökgaserna från alla förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på minst 100 MW.

Trots vad som sägs i första stycket, kan inte kontinuerliga mätningar krävas i följande fall:

— För förbränningsanläggningar med en livstid på mindre än 10 000 driftstimmar.

— För SO_2 och stoft från naturgasförbränningspannor eller från gasturbiner som drivs med naturgas.

— För SO_2 från gasturbiner eller pannor som drivs med olja med känt svavelinnehåll som inte har någon avsvavlingsutrustning.

— För SO_2 från pannor som drivs med biomassa, om den driftsansvarige kan visa att utsläppen av SO_2 under inga omständigheter kan överstiga de föreskrivna utsläppsgränsvärdena.

Om kontinuerliga mätningar inte krävs, skall icke-kontinuerliga mätningar göras åtminstone var sjätte månad. Alternativt kan andra lämpliga bestämningsförfaranden, vilka måste prövas och godkännas av de behöriga myndigheterna, användas för att beräkna mängderna av ovannämnda förorenande ämnen i utsläppen. För sådana förfaranden skall tillämpliga CEN-standarder användas om sådana finns. Om CEN-standarder inte är tillgängliga, skall ISO-standarder, nationella eller internationella standarder som säkerställer att uppgifterna är av likvärdig vetenskaplig kvalitet tillämpas.

3. För anläggningar som skall uppfylla kraven på avsvavling i artikel 5.2 och i bilaga III skall de krav på mätningar av SO_2-utsläpp som anges i punkt 2 gälla. Dessutom skall svavelhalten i det bränsle som tillförs förbränningsanläggningen övervakas regelbundet.

4. De behöriga myndigheterna skall underrättas om väsentliga förändringar som avser den typ av bränsle som används och anläggningens driftsätt. De skall bedöma om övervakningskraven enligt punkt 2 fortfarande är lämpliga eller om de måste ändras.

5. De kontinuerliga mätningar som genomförs i enlighet med punkt 2 skall omfatta relevanta driftsparametrar för syreinnehåll, temperatur och tryck och innehållet av vattenånga. Kontinuerliga mätningar av innehållet av vattenånga i rökgaserna är inte nödvändiga, under förutsättning att den insamlade rökgasen torkas innan utsläppen analyseras.

Representativa mätningar, dvs. provtagning och analys, av relevanta föroreningar och driftsparametrar samt metoder för referensmätningar för att kalibrera automatiska mätsystem skall genomföras i enlighet

▼B

med CEN-standarder så snart dessa är tillgängliga. Om CEN-standarder inte är tillgängliga, skall ISO-standarder och nationella eller internationella standarder som säkerställer att uppgifterna är av likvärdig vetenskaplig kvalitet tillämpas.

Kontinuerliga mätsystem skall åtminstone varje år kontrolleras genom parallella mätningar med referensmätmetoderna.

6. Värdena på de 95-procentiga konfidensintervallen för ett enskilt uppmätt resultat skall inte överstiga följande procentuella andelar av utsläppsgränsvärdena:

Svaveldioxid	20 %
Kväveoxider	20 %
Stoft	30 %

De giltiga tim- och dagsmedelvärdena skall fastställas med utgångspunkt från de uppmätta giltiga timmedelvärdena, efter att värdet på det ovan angivna konfidensintervallet har dragits ifrån.

Varje dag under vilken mer än tre timmedelvärden är ogiltiga på grund av att det kontinuerliga mätsystemet inte fungerar eller genomgår underhåll, skall ogiltigförklaras. Om mer än tio dagar under ett år ogiltigförklaras av sådana skäl skall den behöriga myndigheten kräva att den driftsansvarige vidtar lämpliga åtgärder för att förbättra det kontinuerliga övervakningssystemets tillförlitlighet.

B. **Fastställande av totala årliga utsläpp från förbränningsanläggningar**

Fram till och med år 2003 skall de behöriga myndigheterna inhämta uppgifter om de totala årliga utsläppen av SO_2 och NO_x från nya förbränningsanläggningar. Om kontinuerlig mätning sker skall den driftsansvarige för förbränningsanläggningen summera separat för varje förorening den dagliga utsläppsmängden på grundval av rökgasflödet. Om kontinuerlig mätning inte sker skall uppskattningar av de totala årliga utsläppen göras av den driftansvarige på grundval av punkt A.1 och motsvara de behöriga myndigheternas krav.

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de totala årliga utsläppen av SO_2 och NO_x från nya förbränningsanläggningar, samtidigt som uppgifter lämnas enligt punkt C.3 om de totala årliga utsläppen från befintliga anläggningar.

År 2004 och därefter varje år skall medlemsstaterna göra en inventering av utsläppen av SO_2, NO_x och stoft från alla förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på minst 50 MW. Den behöriga myndigheten skall för varje anläggning som drivs under överinseende av en driftsansvarige på en viss plats inhämta följande uppgifter:

— De sammanlagda årliga utsläppen SO_2, NO_x och stoft (total mängd svävande partiklar).

— Total årlig energitillförsel i förhållande till nettovärmevärdet, uppdelad på följande fem bränslekategorier: biomassa, övriga fasta bränslen, flytande bränslen, naturgas och andra gaser.

En sammanfattning av resultaten av denna inventering som separat visar utsläppen från raffinaderier skall överlämnas till kommissionen vart tredje år, inom tolv månader från utgången av den berörda treårsperioden. De årliga uppgifterna för varje enskild anläggning skall på begäran överlämnas till kommissionen. Kommissionen skall förse medlemsstaterna med en sammanfattning av jämförelserna mellan och utvärderingarna av de nationella inventeringarna inom tolv månader från mottagandet av de nationella inventeringarna.

Från och med den 1 januari 2008 skall medlemsstaterna årligen rapportera till kommissionen vilka befintliga anläggningar som anses omfattas av artikel 4.4 tillsammans med förteckningen över hur mycket tid som använts och som återstår av den tid som medgivits för återstoden av anläggningens driftsperiod.

▼B

C. **Fastställande av totala årliga utsläpp från befintliga anläggningar till och med 2003**

1. År 1990 och därefter varje år till och med 2003 skall medlemsstaterna göra en fullständig inventering av utsläppen av SO_2 och NO_x från befintliga anläggningar enligt följande:

   — För varje enskild anläggning, i fråga om anläggningar med en kapacitet över 300 MWt samt för raffinaderier.

   — Sammantaget för andra förbränningsanläggningar som omfattas av detta direktiv.

2. Den metod som används för dessa inventeringar skall överensstämma med den som använts för att fastställa SO_2- och NO_x-utsläppen från förbränningsanläggningar år 1980.

3. Resultaten av inventeringen skall överlämnas till kommissionen i en lämpligt sammanfattad form senast nio månader efter utgången av det år som avses. Uppgifter om den metod som använts för att upprätta utsläppsinventeringarna samt mer detaljerade, grundläggande uppgifter skall lämnas till kommissionen på begäran.

4. Kommissionen skall göra en systematisk jämförelse av de nationella inventeringarna och vid behov lämna förslag till rådet om en harmonisering av metoderna för utsläppsinventering, i syfte att effektivt genomföra detta direktiv.

▼B

BILAGA IX

TIDSFRISTER FÖR GENOMFÖRANDE OCH TILLÄMPNING AV DET UPPHÄVDA DIREKTIVET

(enligt artikel 17.1)

Direktiv	Tidsfrister för genomförande	Tidsfrister för tillämpning
88/609/EEG (EGT L 336, 7.12.1988, s. 1)	30 juni 1990	1 juli 1990 31 december 1990 31 december 1993 31 december 1998 31 december 2003
94/66/EG (EGT L 337, 24.12.1994, s. 83)	24 juni 1995	

▼B

BILAGA X

JÄMFÖRELSETABELL

(enligt artikel 17.3)

Detta direktiv	Direktiv 88/609/EEG
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4.1	Artikel 4.1
Artikel 4.2, 4.3 och 4.4	
Artikel 4.5	Artikel 4.3
Artikel 4.6, 4.7 och 4.8	
Artikel 5	Artikel 5
	Artikel 6
Artikel 6	
Artikel 7	Artikel 8
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9	Artikel 10
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 11	Artikel 12
Artikel 12	Artikel 13.1
Artikel 13	Artikel 14
Artikel 14	Artikel 15
Artikel 15.1, 15.2 och 15.3	Artikel 16.1, 16.2 och 16.4
Artikel 16	
Artikel 17	
Artikel 18.1 första stycket och 18.3	Artikel 17.1 och 17.2
Artiklar 18.1 andra stycket, 18.2, och artikel 19	
Artikel 20	Artikel 18
Bilagorna I-VIII	Bilagorna I-IX
Bilagorna IX och X	—